

Sygn. akt: I C 382/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko B. K.

o zapłatę

powództwo oddala w całości.

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. K. kwoty 1 632,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia od dnia wniesienia pozwu. Podniósł, że umowa cesji nabył od wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) S.A. z siedzibą W. z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. W ramach umowy z wierzycielem pierwotnym pozwana zobowiązywała się do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego pierwszego dnia każdego okresu rozliczeniowego. Pozwana otrzymała także zestaw telewizji satelitarnej. W przypadku opóźnienia w płatnościach wierzycielowi pierwotnemu przysługiwało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie abonenta. W przypadku przedterminowej rezygnacji z usług przez abonenta w sytuacji gdy udostępnienie usług wiązało się z udzieleniem ulgi, dostawca usługi miał prawo żądać od abonenta kary w wysokości udzielonej ulgi pomniejszonej o wartości ulgi od dnia rozpoczęcia korzystania z usługi. Pozwana zawierając umowę zaakceptowała warunki świadczenia usługi oraz warunki oferty promocyjnej i cennik. Pomimo zawarcia umowy abonenckiej na czas określony pozwana zaprzestała regulowania opłat na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało naliczeniem kary umownej. Łączna wysokość zadłużenia pozwanej wynosi 1632,21 zł, na co składają się: kwota 1502,89 zł należności głównej wynikającej z wartości niezapłaconych kwot abonamentu oraz dokumentów księgowych powoda oraz kwota 129,32 zł należności odsetkowej wynikającej z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od poszczególnych opłat abonamentowych lub dokumentów księgowych do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Dalej powód podniósł, że należność główna wynika z: faktury nr (...) na kwotę 193,89 zł z tytułu abonamentu - wymagalną dnia 18.09.2014r., faktury (...) na kwotę 649,0 zł z tytułu kary umownej za zerwanie umowy - wymagalną dnia 29.11.2014r., faktury (...) na kwotę 100,00 zł z tytułu kary umownej

za brak zwrotu sprzętu - wymagalną dnia 29.11.2014r., noty 9862/SNKS/7406086/1/16 na kwotę 560,00 zł z tytułu braku zwrotu sprzętu – wymagalną dnia 19.02.2016r. Dalej podniósł, że pozwana wezwaniem z dnia 14.08.2017r. została wezwana do dobrowolnej spłaty należności. Pomimo wezwania nie spłaciła całości należności. Dokonała 5 wpłat po 50 zł w dniach 17.10.2017r., 06.11.2017r., 04.12.2017r., 08.01.2018r. i 06.02.2018r., które zostały ujęte w saldzie zadłużenia pozwanej i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Przy dokonywaniu wpłat pozwana nie wskazała konkretnej należności na poczet której świadczyła. W ocenie powoda stosownie do art. 123§1 pkt 2 k.c. dokonanie częściowej spłaty w dniu 06.04.2018r. stanowiło przerwanie biegu przedawnienia.

Pozwana B. K. zawiadomiony prawidłowo o terminie nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Do pozwu została załączona kserokopia umowy o abonament zgodnie, z którą B. K. w dniu 30.10.2012r. zawarła z (...) (...) S.A. z siedzibą w W., zwanym dalej Operatorem (...), na okres 18 miesięcy umowę na odbiór telewizji satelitarnej. Przy zawarciu umowy pozwanej został wydany dekoder nr (...) z kartą nr (...). Zgodnie z umową opłaty miały być dokonywane zgodnie z cennikiem na rachunek bankowy.

(d.: kserokopia umowy o abonament - k. 23)

Do umowy został zawarty aneks promocyjny, zgodnie z którym pozwana otrzymywała rabat na ratę miesięczną na zestaw promocyjny w wysokości 47 zł na okres 18 miesięcy. Ponadto otrzymywała dekoder HD do bezpłatnego używania na czas obowiązywania umowy bez obowiązku zapłaty czynszu najmu. W razie rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem 18 miesięcy od daty zawarcia umowy abonent miała zapłacić operatorowi karę umowną w wysokości 299 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty.

(d.: aneks - k. 23v)

W razie rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia umowy abonent był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu udostępnionego sprzętu nie później niż w terminie 14 dni od daty rozwiązania wygaśnięcia lub zakończenia umowy. Ponadto z tytułu niezwrócenia udostępnionego sprzętu abonent był zobowiązany do uiszczenia kary w wysokości określonej w cenniku.

(d.: regulamin świadczenia usług – k. 20)

W dniu 20.06.2017r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a Raport (...) z siedzibą w K. została zawarta umowa przelewu wierzytelności obejmująca należności pieniężne (...) S.A, przysługujące od dłużników. Lista dłużników i należności na płycie DVD/CD stanowiły załącznik do umowy przelewu wierzytelności.

(d.: umowa przelewu wierzytelności – k. 15-18)

Na liście dłużników znajdowało się zadłużenie należne od B. K., wynikające z dokumentów oznaczonych: nr (...) wymagalne 18.09.2014r. w kwocie 193,89 zł, nr (...) wymagalne 29.11.2014r. na kwotę 649,00 zł, nr (...), kara umowna – odszkodowanie za brak zwrotu sprzętu wymagalne 29.11.2014r. na kwotę 100,00 zł, nr (...) wymagalne 19.02.2016r. na kwotę 560 zł.

(d.: wyciąg z listy dłużników - k. 18v)

W dniu 03.09.2014r. (...) wystawił pozwanej wezwanie do zapłaty należności zaległych w kwocie 200,72 zł płatnych do dnia 18. (...).

(d.: kserokopia wezwania - k. 26)

W dniu 14.10.2014r. (...) wystawił pozwanej notę księgową nr (...) na kwotę 649,00 zł z tytułu kary umownej za niedotrzymanie warunków promocji z terminem płatności 31.10.2014r.

(d.: kserokopia noty księgowej - k. 25v)

W dniu 26.01.2016r. (...) wystawił pozwanej notę księgową nr (...) na kwotę 560,00 zł tytułem kary umownej za sprzęt: B.+ /HD i kartę dekodującą z terminem płatności 19.02.2016r.

(d.: kserokopia noty księgowej - k. 25)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów oraz kserokopii dokumentów przedłożonych przez powoda, które nie były kwestionowane przez pozwaną.

Nie stanowi to jednak podstawy uwzględnienia powództwa.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast zgodnie z art. 117§2¹ k.c., obowiązującym od dnia 09.07.2018r., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis art. 117§2¹ k.c. został wprowadzony Ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Stosownie do art. 5 ust. 4 tej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1 (Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Powyższe oznacza, że w realiach rozpoznawanej sprawy rzeczą Sądu było ustalenie z urzędu czy dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu.

Stosownie do aktualnego brzmienia art. 118 k.c., termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Przywołany artykuł w brzmieniu sprzed 09.07.2018 r. przewidywał również trzyletni okres przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe i związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przy czym koniec terminu przedawnienia nie przypadał na ostatni dzień roku kalendarzowego, a na dzień odpowiadający początkowemu dniowi biegu terminu przedawnienia. Stosownie do przepisów art. 5 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104), do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia jej w życie przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu nadanym tą ustawą. Jeżeli zgodnie z kodeksem cywilnym, w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Mając na uwadze powołane art. 117§2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., należy wskazać, że nie ulega wątpliwości w okolicznościach sprawy, iż pozwana występowała w stosunku prawnym łączącym ją z wierzycielem pierwotnym jako konsument. Nie ulega również wątpliwości, iż roszczenia, zarówno wierzyciela pierwotnego jak też powoda, są związane z prowadzeniem przez nich działalności gospodarczej. Stąd zastosowanie w sprawie ma trzyletni termin przedawnienia.

Stosownie do art. 120§1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Jak wynika z okoliczności podanych przez powoda, które nie były kwestionowane przez pozwaną, roszczenia o zapłatę należności wynikających z dokumentów oznaczonych: nr (...) na kwotę 193,89 zł, nr (...) na kwotę 649,00 zł oraz nr

(...)- kara umowna – odszkodowanie za brak zwrotu sprzętu na kwotę 100,00 zł, stały się wymagalne odpowiednio dnia 18.09.2014r., dnia 29.11.2014r. i dnia 29.11.2014r. Stąd zgodnie z powołanym art. 118 k.c., w brzmieniu obowiązującym do 09.07.2018r., przedawniły się odpowiednio z dniem 18.09.2017r., 29.11.2017r. i 29.11.2017r.

Należy przy tym zaznaczyć, iż powód nie przedłożył żadnego dowodu wystawienia faktury nr (...) na kwotę 193,89 zł płatną do 18.09.2014r., ani też żadnego dowodu wystawienia noty księgowej nr (...) z tytułu kary umownej – odszkodowania za brak zwrotu sprzętu na kwotę 100,00 zł, płatną do 29.11.2014r. Z kolei wysokość kary umownej za niedotrzymanie warunków promocji w kwocie 649,00 zł nie została w żaden sposób udowodniona. W szczególności nie został przedłożony cennik, z którego wynikałaby wysokość tej kary. Okoliczności te tracą jednak na znaczeniu, biorąc pod uwagę, iż wskutek przedawnienia, możliwość ich uwzględnienia jest wyłączona.

Co do roszczenia o zapłatę kary za brak zwrotu sprzętu w kwocie 560,00 zł wynikającej z noty nr 9862/SNKS/7406086/1/16, której wymagalność została określona na 19.02.2016r., w ocenie Sądu, również uległo ono przedawnieniu. Z okoliczności sprawy wynika bowiem, że umowa z dnia 30.10.2012r. została zawarta na okres 18 miesięcy, tj. kończyła się z dniem 30.04.2014r. Stąd roszczenia z niej wynikające ulegały przedawnieniu najpóźniej z dniem 30.04.2017r. Powód w żaden sposób nie udowodnił doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty tej należności przed datą doręczenia pozwu (ani też żadnej z pozostałych). Pozew został wniesiony w sprawie w dniu 28.02.2018r., tj. po upływie terminu przedawnienia (nawet liczonego do ostatniego dnia roku kalendarzowego). Z kolei z faktu nie zaprzeczania przez pozwaną twierdzeniom pozwu, nie wynika fakt przyznania przez pozwaną wcześniejszego doręczenia jej w/w noty księgowej. Należy przy tym zauważyć, że również wysokość tej należności nie została przez powoda w żaden sposób udowodniona, w szczególności nie został przedłożony cennik, który zgodnie z regulaminem wierzyciela pierwotnego, miał być podstawą jej ustalenia.

Stosownie do art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się: 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; 3) przez wszczęcie mediacji.

Powód w żaden sposób nie udowodnił, iż nastąpiła przerwa w biegu przedawnienia na skutek zdarzeń wskazanych w art. 123 §1 k.c.

W szczególności pozew w tej sprawie, jak już wskazano, został wniesiony 28.02.2018r., tj. po upływie terminów przedawnienia wszystkich dochodzonych pozwem roszczeń. Powód nie wykazał, że przed upływem terminu przedawnienia wszczął mediację, nie wykazał także, iż doszło do uznania roszczenia przez pozwaną. W szczególności nie jest uznaniem roszczenia fakt, iż pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie brała udziału w sprawie. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07).

Nie jest także uznaniem roszczenia dokonanie częściowej zapłaty na poczet już przedawnionego roszczenia, na co powołuje się powód w uzasadnieniu pozwu. W takiej sytuacji można przyjąć jedynie, iż pozwana uznała roszczenie jedynie co do kwot świadczonych tytułem przedawnionego roszczenia, tym bardziej w sytuacji, gdy nie wskazała na poczet jakiego roszczenia świadczy. W okolicznościach sprawy należy jednak mieć na uwadze, iż powód nie przedłożył żadnych dowodów na wskazaną przez siebie okoliczność, jakoby pozwana dokonała na jego rzecz zapłaty, wobec czego twierdzenia co do zaistnienia przerwy w biegu przedawnienia pozostały nieudowodnione. Należy także zauważyć, iż z twierdzeń pozwu wynika, że zapłata miała zostać dokonana przez pozwaną na skutek wezwania z dnia 14.08.2017r. w dniach 17.10.2017r., 06.11.2017r., 04.12.2017r., 08.01.2018r. i 06.02.2018r., z czego wynika, iż zarówno wezwanie jak też domniemana zapłata nastąpiły już po dacie przedawnienia roszczeń z tytułu zawartej przez pozwaną umowy,

wskutek czego nie mogły przerwać jego biegu. Tym samym nie ma podstaw do przyjęcia, iż mogły one stanowić uznanie zadłużenia dochodzonego pozwem. Wskazane rozważania nie zmieniają przy tym faktu, iż powód w żaden sposób nie udowodnił tej okoliczności, tj. dokonania częściowej spłaty zadłużenia przez pozwaną.

W tym stanie rzeczy, stosownie do powołanych przepisów art. 118 k.c., art. 120§1 k.c. oraz art. 123§1 k.c., należało uznać, iż dochodzone pozwem roszczenia uległy przedawnieniu przed datą wniesienia pozwu. Powód natomiast w żaden sposób nie udowodnił by nastąpiła przerwa biegu przedawnienia lub uznanie jakiegokolwiek części roszczenia dochodzonego pozwem.

Stąd, mając na uwadze art. 117§2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w całości.